

## MOJŽÍŠOVY VÝMLUVY

### I. ČTENÍ Z BIBLE

Exodus 3,1–4,17

### II. ČTENÍ Z BIBLE

Exodus 3,11.13; 4,1.10.13

(Ex 3,11) Ale Mojžíš Bohu namítal: „Kdo jsem já, abych šel k faraónovi a vyvedl Izraelce z Egypta?“

(Ex 3,13) Avšak Mojžíš Bohu namítl: „Hle, já přijdu k Izraelcům a řeknu jim: Posílá mě k vám Bůh vašich otců. Až se mě však zeptají, jaké je jeho jméno, co jim odpovím?“

(Ex 4,1) Mojžíš však znovu namítal: „Nikoli, neuvěří mi a neuposlechnou mě, ale řeknou: Hospodin se ti neukázal.“

(Ex 4,10.13) Ale Mojžíš Hospodinu namítal: „Prosím, Panovníku, nejsem člověk výmluvný; nebyl jsem dřívě, nejsem ani nyní, když ke svému služebníku mluvím. Mám neobratná ústa a neobratný jazyk.“ „Prosím, Panovníku, pošli si, koho chceš.“

### KÁZÁNÍ

Čtyřicet let si Mojžíš žije celkem spokojeným životem jako pastýř v Midjánu. Před lety se tu oženil, má milou ženu, dva syny.

Kdysi vedl dost jiný život. Žil v Egyptě na faraonově dvoře jako princ. Se všemi možnostmi a výhodami, které to nabízelo a dávalo. Nepocházel sice z faraonovy rodiny, nebyl dokonce ani Egyptřan. Na faraonův dvůr se ale dostal díky tomu, že ho jako malé dítě adoptovala faraonova dcera.

Mojžíš byl Hebrej, pocházel z národa, který farao nesnášel a bál se ho. Surově Izraelce zotročoval při zemědělských a stavebních pracích. Nařídil zabít všechny novorozené hebrejské chlapce tím, že budou vhozeni do Nilu. Právě na břehu Nilu ho v ošatce našla faraonova dcera.

I když byl egyptským princem, na svůj lid nezapomněl. Jednou viděl, jak egyptský dozorce bije jednoho Hebreje. Mojžíš ve vzteku Egyptřana zabil a zahrabal do písku. Rozkřiklo se to ale, dověděl se o tom i farao a Mojžíš musel utéct za hranice, aby si zachránil život. Skončil v Midjánu, kde si tedy teď žije poklidný život pastevece.

A pak se najednou setká s Bohem. Zčistajasna, či spíš z ohnivého keře, na něho Hospodin zavolá: „Mojžíši, Mojžíši.“ „Tady jsem,“ říká Mojžíš. A Hospodin pokračuje: „Viděl jsem ujařmení svého lidu, slyšel jsem jeho úpění, znám jeho bolest. Vysvobodím svůj lid.“

A pak přijde důležité upřesnění a konkretizace: „Vybral jsem si na ten úkol tebe, Mojžíši. Půjdeš do Egypta a vyvedeš odtamtud Izrael.“

Mojžíšovou reakcí není radost a nadšení, ale námitky a vytáčky. Na co a čím se Mojžíš vmlouvá?

## 1. Kdo jsem já? (3,11)

Nejsem nic. Nic neznamenám. Nemůžeš mě použít. Já jsem jen naprostá nicka, „nobody & no name“.

Boží odpověď zní: Já půjdu s tebou. Nejde o to, kdo jsi nebo nejsi ty, jde o to, kdo jsem já, tvůj Bůh.

Bůh dobře ví, kdo je Mojžíš. Zná celý jeho životní příběh. Bůh dobře ví, kdo jsem já, a kdo jsi ty. Povolává Mojžíše – povolává i nás – s plným vědomím toho, kdo jsme, s detailní znalostí našich nedokonalostí a neschopností, slabostí a hříšností. Bůh dobře ví, že jsme jen prach (Ž 103,14), dobře ví, že jsme hříšní a nedokonalí lidé.

Ale je tu jeho odpuštění, jeho milosrdenství a milost, jeho moc a moudrost. Pokud nás Bůh povolává, ví, že díky jeho odpuštění, v jeho síle a moudrosti, s jeho dary, jsme schopni zvládnout úkoly, ke kterým nás povolává. Ne sami ze sebe, ale v Kristu, který nám dává sílu (Fp 4,13).

Povolání není otázka naší skvělosti a dokonalosti, našich schopností, ale Boží milosti. Apoštol Pavel to vyjádřil slovy: „Milostí Boží jsem to, co jsem, a milost, kterou mi prokázal, nebyla nadarmo; více než oni všichni jsem se napracoval – nikoli já, nýbrž milost Boží, která byla se mnou“ (1K 15,10).

Kdo poslechne Boží povolání, nejde sám od sebe, nejde sám pro sebe, nejde sám za sebe. Jde z Božího pověření, s Bohem a pro Boha. Svým povoláním, svojí přítomností proměnil Bůh Mojžíše v největšího z proroků. Svým povoláním a svojí přítomností může Kristus svoje učedníky i z takových nicek, jako jsme my. Jen mu důvěřovat, poslechnout a jít.

„Že nic nejsi, to neberu,“ říká Bůh. První výmluva neobstála, přichází druhá.

## 2. Kdo jsi ty, Bože?

Mojžíšova druhá námitka vyjadřuje pochybnosti o Bohu, nedostatek důvěry v Boží moc. Mojžíš argumentuje tím, že Boha nezná dost dobře na to, aby mohl poslechnout a jít.

„Dobrá, Bože, říkáš, že mě posíláš a budeš se mnou. Ale kdo vlastně jsi? Máš na to vůbec, Bože? Vždyť vlastně ani neznám tvoje jméno?“

Boží odpověď zní: „Jsem, který jsem. To je mé jméno.“ Zní to zvláště, jako by to skoro ani nic neznamenalo. Ale je to právě naopak. Znamená to velmi mnoho.

Bůh tím říká: Já opravdu jsem. Na rozdíl od všech ostatních „bohů“. Ti jsou jen preludy a fantazie, kusy dřeva a kamene. Já jsem ten, který skutečně je, jediný, který skutečně existuje a je skutečně bohem. Jsem s tebou, jsem spolehlivý. Jsem přítomný a činný. Zachraňuji a vysvobozuji. To je moje jméno. Jahve.

Když přišla plnost času, zjevil Bůh jiné jméno, kterým ho máme nazývat, kterého se máme držet a které máme vzývat: Jahve zachraňuje. Jméno Jehošua – Ježíš.

„Ježíš je úhelný kámen. V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni,“ říkají učedníci Petr a

Jan, když jim zakazují kázat o Ježíši (Sk 4,11–12). „Každý, kdo vzývá jméno Páně (tj. jméno Ježíš), bude zachráněn,“ říká apoštol Pavel (Ř 10,13).

Ježíš říká svým učedníkům totéž, co slyšel Mojžíš: „Jděte... (s mým posláním, v mém jménu) ... a hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku“ (Mt 28,19–20).

Kdo poslechne – jako Mojžíš, jako učedníci – zakouší Boží přítomnost a poznává jeho moc a pomoc. Za pochodu, na cestě pro Boha. Nemusíme o Bohu vědět všechno, stačí důvěřovat, že on je všechno, co potřebujeme. A to on opravdu je.

Dobrá, Bože, už mám jasno – o sobě a o tobě. Ale ještě jsou tu ti, ke kterým mě chceš poslat. A je tu třetí námitka.

### 3. Co když mi neuvěří?

Co když to budou brát jen jako pohádku nebo řeči nějakého blázna? Vymysly a fantazie? Co když narazím u svých vlastních lidí, u faraona a jeho lidí? Zní z toho nejistota a obavy z toho, jak bude přijat. Starost z nedostatečné autority.

Boží odpověď zní: Důvěřuj mi. Je to moje věc, o kterou jde. Ty jen dělej, k čemu tě posílám. Já nesu odpovědnost. Já otevírám srdce lidí. Já dávám autoritu. Jsi Boží vyslanec, to je tvoje hrdost a autorita. Ať si lidé říkají, co chtějí. Jdi s mým slovem, které jsem ti dal. „Jděte do celého a každé evangelium všemu stvoření,“ říká učedníkům Ježíš.

Spolu se svým slovem dává Bůh Mojžíšovi také znamení své moci. Tři znamení: hůl se promění v hada a zase nazpátek, ruka je zasažena malomocenstvím a zase se uzdraví, voda se mění na krev. Tato Boží znamení mají dodat sílu a průkaznost poselství, se kterým Mojžíš půjde.

Znamení a divy provázely také Ježíšovo působení. Jako potvrzení jeho autority a moci, toho, že je skutečně Boží Syn, že přináší spásu.

„Ježíše Nazaretského Bůh potvrdil před vašimi zraky mocnými činy, divy a znameními, která mezi vámi skrze něho činil, jak sami víte,“ říká Petr ve svém kázání o Letnicích (Sk 2,22).

Jako Hospodin Mojžíšovi, dal i Ježíš svým učedníkům dar znamení a mocných činů: „Ve jménu mém budou vyhánět démony a mluvit novými jazyky; budou brát hady do ruky, a vypijí-li něco smrtícího, nic se jim nestane; na choré budou vzkládat ruce a uzdraví je“ (Mk 16,17–18).

Jistě, vždycky tu budou skeptici a posměváčci. „Ten trik s holí taky zvládne,“ říkají faraonovi jeho mágové. Zázrak sám k víře nevede. Může ale dodat autoritu tomu, kdo nese poselství o Bohu, může probudit zájem a pozornost toho, kdo to vidí, kdo to zažije.

Jistě o to máme stát a máme svého Pána prosit, aby i skrze nás dnes dělal mocné činy a znamení a potvrzoval tak svoji moc.

Mojžíš dostal znamení, která mají potvrdit to, co bude říkat. Jenže jemu se pořád nechce. A tak přijde další námitka.

4. Nejsem dobrý řečník. Jistě najdeš někoho lepšího.

Mojžíš se vymlouvá dál: „Ta znamená jsou doopravdy skvělá. Problém je, že to pak nebudu umět vysvětlit, kdo a proč to všechno dělá a co chce. To doopravdy nezvládnou. Neumím mluvit. Jistě najdeš nějakého mnohem lepšího kandidáta.“

Velmi častá výmluva z úst křesťanů zní: „Nejsem dobrý řečník. Nestudoval jsem teologii. Já to neumím říci tak dobře jako farář. Před lidmi mám trému.“

Boží odpověď zní: „Když někoho posílám se svým úkolem, dávám mu k tomu i své obdarování. Když němému řeknu, aby mluvil, tak mluví.“

Bůh dává, co je potřeba pro službu, ke které volá. Někdy dá člověku potřebnou schopnost, někdy mu dá Árona, bratra nebo sestru, který ho doplní. Který má to, co mně schází, a slouží společně se mnou.

5. Mojžíš poslechl a šel – co my?

Tolik výmluv, že Bůh dokonce vzplane hněvem. Mojžíš ale, navzdory svým námitkám, nejistotě, nechuti, nakonec poslechl a šel. A stal se Božím nástrojem vyvedení Izraele z egyptského otroctví. Poslechl a šel. O tuto poslušnost jde.

Bůh si povolal Mojžíše. A do své služby volá i tebe. Je jedno, jak vypadá tvůj život. Bůh tě volá. Je jedno, jak dlouho jsi žil bez Boha. Dnes tě Bůh volá. Je jedno, jakou máš minulost. Ať máš ve skříni jakéhokoli kostlivce (a Mojžíš tam měl skutečného kostlivce). Bůh tě dnes volá. Je jedno, jaké hříchy máš za sebou. Je jedno, uprostřed jaké pouště života se nacházíš. Bůh tě dnes volá. Ježíš tě dnes volá.

Odpověz na jeho volání. Neodsouvej to. Ze všech věcí v životě, co člověk může odsouvat na později, je tohle ta nejhorší věc. Dožiju se večera, nebo zítřka, abych měl šanci to udělat? Co jestli je to dnes moje poslední příležitost udělat krok víry a získat věčný život?

Díky Kristovu pozvání můžeš odložit svoje výhrady a námitky, předsudky a skepsi, svoji vinu a svoji minulost, a světit Ježíši svůj život. Udělat krok víry. Říci: „Tady mě máš, Ježíši.“

Víra neznamená, že o Bohu všechno víš, že jsi všechno pochopil a všemu porozuměl. Víra neznamená, že jsi dokonalý a perfektní. Víra znamená, že poslecheš Boží volání. Víra znamená, že pochopíš: To Bůh mně dnes volá. A řekneš: „Ano, Pane, tady jsem. Chci ti patřit. Chci ti sloužit. Půjdu, když mě posíláš. Ke všem zotročeným hříchem a ďáblem, zvěstovat jim Boží osvobození v Kristu, které jsem sám přijal.“

### MODLITBA PO KÁZÁNÍ

Děkuji, Pane, že mě voláš: k víře a službě. Tady jsem, Pane. Jsem tvůj služebník. Amen.